

lő, nem lehet a jobbikat kiválasztani..." (Hérodotosz)

BALASKÓ JENŐ

Fólia².

Így tavaszélen, a nagy vitaminszegénység évadján ugyancsak feltűnik némely pályatársunk fizikai megroggyanása, ami felettebb kevés áttétellel agyi működésükben is komoly problémát okozott. Rosszul működő egy rossz lelkiismeretként villámlik, ami tovább károsítja a nagyon finomra alkotott tudatfészket, a szürkeállomány ilyenkor feketére ég és porlik, mint a ventilátorba belemártott kísérleti fagylalt.

Ilyenkor jön meg az ember humorérzéke, mert nincs jobb vitamin a kárörömnél. Felcsippentjük a széjjelventilált maradékokat, vigyázva bemenekítjük őket tudatunk fóliásátrába, féltve rájuk lehelljük büszkeségünk melegét, és amikor icipicit már növekedésbe öntudatosodnak, elveszük életkedvüket, és derűsen felszolgáljuk a vitaminbolt előtt várakozó jobbaknak.

Erről jut eszembe egy mellékkáröröm. Az autóbusszvéggállomáson hosszú sorban várakoztak az utazásra vágyakozók, és amikor nagy sokára megérkezett a jármű, egy vilámsújtotta és élelmes — elemes — agyvelő egy fa mögül előrobban, és szinte világitva meteoriként felesett (!) a buszra, könyökével alaposan megdicsérve egy gyermekét tartó anyát és szerény jómagam primórtenyésztőt. A sofőr mindezt nem nézte el az elemes agyvelőnek, rögvest becsukta az ajtót és jó hangosan elújságolta, hogy a kocsija a garázsba megy, nem közlekedik. Azzal elviharzott elemes foglyával együtt, akit elvitt valahova a fenébe, kirakta, majd visszajött a türelmesen sorban álló utasokért. Amikor mindenki felszállt, a sofőr beleszólt a mikrofonba: „Elnézést kérek a kis kitérőért, de be kell látnom, hogy olykor legmegbízhatóbb öröm a káröröm.”

Az utazóközönség vitaminnal dústított nevetésben keresett menedéket.

Így robbant látószögünkbe Szász István barátunk, mégpedig a Magyar Hírlap *Elég volt!* című fagylalttölcsérével, amiről divatos színű és ízű foszlányok szálltak szerteszéjjel, miközben tulajdonosuk vitaminszegénységtől égő szemekkel pásztázta körbe a

jövőt, a múltat és minden kátányból készített üdítőitalt. Így kezdi: „Úgy látszik, naiv vagyok.” — No, azért ezt mégse! Képzeld el, amint egy vándor tűzkórárus így kopogtat: „Naiv tűzkövet tessék, alig látszik!” És mindezt egy nemdohányzó szakaszban.

Naiva 1. = „Amikor tavaly nyáron A Hét átment hírműsorból feljelentőbe, megkezdvén egyenleges pályatársaik ellen a rágalmahadjáratukat, sokan azt mondtuk: ez nem lehet.”

Ezt úgy kell érteni, hogy nem az Egyenleg jelentette fel az egész nemzetet a világ közvéleménye előtt, egy eszterdön át kényszerüljön nyalatra 3-4 suhanc Árpád-sávós fagyiját, nem az Egyenleg zengte rágalmáriáját egy éven át, hanem azok, akik leintették a hamisan éneklőket.

Naiva 2. = „...megtudhatja Chrudinák úr történelmi félműtelt idéző műsorából, aki még nem tudta, hogy az ÁVH-ban a bosszút lihegő zsidók hogyan kínozták éveik az igaz magyarokat.”

Eltekintve attól, hogy a dokumentumfilm még véletlenül sem erről szólt, ezt csak a cikkíró *naivitása* sugallhatta, ugyanis ezzel a fáradsággal írhatta volna így is: „Az ÁVH-ban a bosszút lihegő igaz magyarok hogyan kínozták éveik a gazember magyarokat.”

Naiva 3. = Bizonyára emlékszünk arra az esetre, hogy Horn Gyula parlamenti sugdolózását a Híradó stábjába állítólag egy siketnéma szakértelmével kívánta megfejteni. Cikkíró méltatlankodik: „Ellopják valakinek a szavait, beleszól a gondolataiba!”

Nos, én könnyedén megnyugtathatom a Magyar Hírlap énekesét: semmi titok nem volt, nem is lehetett egy nyilvános plenáris ülésen, hiszen egy siketnéma kolléga mellett ültem a sajtópáholyban, aki fennhangon közölte velem a következőket: „Figyeld, Horn most súgja meg szomszédjának, hogy Pálffy G. István stábjába sikerült beépíteni egy maszopos tévést, aki majd egy siketnémaival akarja ezt a titkunkat világgá kiáltatni!”

És amikor a cikkíró végre leszállna, fagylaltja elébb landol, a földön tócsává olvad, és imígyen párolog: „Mint mondom, naiv voltam, amikor azt hittem, A Hét-Híradó társaság

annyi ronda botrány után most már bölcsen meghúzza magát a napi megnyitották-beszeltékék zsolozsmázó unalmában.”

Tovafolyás: „Most akkor majd olyan világ kezdődik, amelyben holnap egy rejtett kandikamera fogja lesni, hogy egy fideszes vagy SZDSZ-es politikus hova megy este kilenc után?”

Tócsává lényegül: „Ő pedig majd nekiáll éppen aktuális céljai szerint vágni, gyúrni, keverni magánpillanataink ellopott anyagát? Ez lesz?... Ez aztán a magyarságteljesítmény! Ennek híre lesz ám: nemzetpropaganda a javából!”

Cikkíró úgy tesz, mintha mindezeket a lehetőségeket nem a Fekete Doboz és az Egyenleg szabadegyetemen sajátította volna el. Nyilván azért tettei magát siketnéma, azért olyan hangos, mert az utált magyarságteljesítmény meghatározását nem meri behelyettesíteni a máságteljesítmény fogalmával. Mindezen semmi csodálni való nincsen, ha figyelembe vesszük, hogy a naivitás e vitaminszegény szobra óvón fel emeli ujját, és valamiféle ellenállás hőseiként négy nevet említ: Konrad, Eörsi, Kis János és Vásárhelyi Miklós nevet. Nincsen kedvünk Szász István kedvenceit elemezni, mindenesetre a cikk zárómondatához hasonló mondatok tömkelegét írta Vásárhelyi Miklós és Rákosi Mátyás azokban a székfüllatos időkben, amikor a vörösfagylaltgyárat építeni kezdték: „...nem szabad eltérni, hogy mászserolók, rágalmazók, közszolgálati kukkolók életművekkel telepedjenek reánk és közkinccsünkre, a fiatal magyar demokráciára.”

A mászserolók, kukkolók helyére bőven odagondolhatjuk — a cikk szellemiségét és stílusát magunkévá téve — hogy: klerikális, nacionalista, szabotőr, impiralista, fasiszta, kulák, pócspestrista és egyéb osztályon felüli.

Mert soha szebb süteményt nem süttöttek még, mint amikor Rákosi volt a cukrász, és lőporfüstös tenyerével tapogatta a fiatal nőneműnek képzelt demokrácia emlőjét.

Mígnem... beszorult saját vitaminszegény vágyába, mint Ságvári Endre a cukrászdába.